

ההטפה המתמדת לאספסוף*

שוב ושוב השקר הישן. אין כל טעם לדבר אל הנבערים על אודות שקרים, שכן אין להם כל אמת-מידה. להערים על הנבער נחשב לרשעות בידי אחדים, אך זהו מעניינו של הדמגוג להגביה את מעמדו ולהראות כי יצירתו הנאצלת ביותר של האל היא הדמגוג עצמו. אי-לכך קוראים אנו שוב, ובפעם האלף מאה ואחת עשרה, שתכליתה של שירה היא לבדר. ולהלן: "ראשיתה של השירה האנגלית... נוצרה בידי אומה גסה וששה אלי קרב לשם בידורם של זקיפים או למסובים אל שולחנות נזירים".

הצהרות מסוג זה, מבקשות לשאת חן בעיני אישים אחרים המסובים אל שולחנות דשנים ועקרים, או שמא מושמעות הן מתוך בורות שאינה אלא שרלטנות באם היא משווקת עצמה כידע מקודש ונקי מכל דופי. "ראשיתה-לשם בידור" – האם קרא כותב משפט זה את 'יורד היס' באנגלוסכסית? יואיל בטובו הכותב לומר לנו לרווחתו של מי שורות אלו, שהן לבדן – מבין 'יצירותיהם של אבותינו הקדמונים – בנות השוואה להומרוס – לשם שעשועו של מי נוצרו? הן לא נוצרו לשעשועו של איש, אלא משום שאדם המאמין בדממה גילה שאין ביכולתו להימנע מהדיבור. וגם 'המשוטט' שהוא שיר שאינו אחיד ברמתו כ'יורד היס', אף הוא כזה, אדם שבור מדבר:

Ne maeg werigmod wryde withstandan
ne se hreo hyge helpe gefremman:
for thon domgeorne dreorigne oft
in hyra breostcofan bindath faeste.

*ההטפה המתמדת לאספסוף' (*The Constant Preaching to the Mob*) ראה אור בגיליון מס' 8 של כתב העת 'Poetry' ביוני 1916.

”שכן, הלהוט אחר אבדון מהדק היטב את ליבו החמוץ מדם אל חזהו”* –
התנצלות על כך שדיבר מלכתחילה, והדיבור אפשרי אך משום
שקברניטו וכל יורדי הים ורעיו מתים; אחדים היו טרף לזאבים, ואחרים
נקרעו מן הצוקים בידי עופות הים שאת קיניהם בזזו.

שירים שכאלו לא נוצרו בעבור פטפוטים שלאחר ארוחת-ערב, וגם השיר
האחד-עשר של האודיסיאה* לא נוצר לשם מטרה זאת. ובכל זאת, מחמיא
לו לאספסוף, באשר נאמר לו כי חשיבותו כה גדולה, עד כי נחמתו של אדם
בודד, והנאצלת שבאמנויות, נוצרו לשם שעשועו.

(מאנגלית: יהודה ויזן)

*פאונד מתרגם זאת כך: "For the doom-eager bindeth fast his blood-
bedraggled heart in his breast"

*'בארץ הרפאים'